

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΜΕ ΘΕΜΑ:

Μετάφραση και Σχολιασμός των κειμένων: « Iran plays chess, the US plays backgammon», « Saudi Arabia and Iran, not places for persecuted religious and ethnic minorities», «Eastern Mediterranean: a microcosm of regional and global battles» από το blog του James M. Dorsey

ΤΗΣ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΣ

ΤΟΚΑΤΛΙΔΟΥ ΙΛΙΑ (Ξ2016082)

ΕΠΙΒΛΕΠΟΝΤΕΣ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΕΣ:

ΛΙΒΑΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ

ΚΕΝΤΡΩΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΚΕΡΚΥΡΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2021

ABSTRACT

The present undergraduate thesis takes an interest in three articles written by James M. Dorsey. The articles translated have become a reference point for those who wish to engage and take part in the journalist world that includes issues having to deal with Middle East and North Africa. The translation is being accompanied by an analysis, in which the cultural connections, semantic, pragmatic and rhetorical aspects are thoroughly cited.

Ευχαριστίες

Νιώθω την ανάγκη να εκφράσω σε όλους όσους στάθηκαν αρωγοί σε αυτή μου την προσπάθεια, τις ειλικρινείς μου ευχαριστίες. Αρχικά, θα ήθελα να ευχαριστήσω τον επιβλέποντα καθηγητή μου Λίβα Σωτήριο, ο οποίος μου έδωσε την ευκαιρία να μεταφράσω τα συγκεκριμένα άρθρα, τα οποία βρήκα εξαιρετικά ενδιαφέροντα και με ώθησαν σε μια περεταίρω αναζήτηση ως προς το θέμα που πραγματεύονται. Η συνεργασία μας ήταν άψογη, θεωρώ πως υπήρχε κατανόηση από κοινού και κάθε φορά που συναντούσα οποιαδήποτε εμπόδιο, η επικοινωνία μας ήταν άμεση και διαφωτιστική. Σίγουρα χωρίς τη βοήθεια του η πραγματοποίηση και ολοκλήρωση της συγκεκριμένης πτυχιακής εργασίας θα ήταν δύσκολη. Στο σημείο αυτό να εκφράσω το θαυμασμό μου για τον συγγραφέα του κειμένου-πηγή, ο οποίος με αιχμαλώτισε με τις λέξεις του και το συγγραφικό του ταλέντο. Τέλος, οφείλω να ευχαριστήσω την οικογένειά μου που πάντα με στηρίζει και κατανοεί.

Πρόλογος	5
A' Μέρος	6
Πρωτότυπο κείμενο	6
Μετάφρασμα.....	17
B' Μέρος	29
Γενικές παρατηρήσεις.....	29
Μεταφραστικά Προβλήματα- Δυσκολίες	32
Βιβλιογραφία	37

Πρόλογος

Η παρούσα πτυχιακή εργασία εκπονήθηκε στο πλαίσιο των σπουδών μου στο Ιόνιο Πανεπιστήμιο, στη Σχολή Ιστορίας & Μετάφρασης - Διερμηνείας και συγκεκριμένα στο Τμήμα Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας. Σκοπός της είναι μέσα από τη μετάφραση των τριών άρθρων του Τζέιμς Μ. Ντόρσεϊ που παρατίθενται παρακάτω, να αναδειχθεί το μετάφρασμα σε ένα κείμενο, το οποίο να είναι λειτουργικό, προσαρμοσμένο κατάλληλα στη γλωσσική νόρμα του νέου κοινού του, ενώ παράλληλα να έχει παραμείνει πιστό στο πρωτότυπο και τα υφολογικά στοιχεία που το διακατέχουν.

Στο πρώτο μέρος, λοιπόν, της παρούσας πτυχιακής εργασίας βρίσκεται το μετάφρασμα, το οποίο ακολουθείται από το πρωτότυπο κείμενο. Όπως προαναφέρθηκε, το πρωτότυπο αποτελείται από τρία άρθρα. Τα άρθρα προς μετάφραση από την Αγγλική στην Ελληνική γλώσσα πραγματεύονται θέματα σχετικά με τη Μικρά Ασία και τη Βόρεια Αφρική, συγκαταλέγονται στην ειδησεογραφία, αφού μεταφέρουν ειδήσεις και γεγονότα και αναλύουν θέματα που αφορούν την πολιτική, κοινωνική και οικονομική πτυχή των χωρών που ανήκουν σε αυτές τις περιοχές. Ο αρθρογράφος και δημοσιογράφος, Τζέιμς Μ. Ντόρσεϊ, έχοντας ασχοληθεί σε με την Μικρά Ασία και τη Βόρεια Αφρική από την αρχή της καριέρας του, θεωρείται από πολλούς σημείο αναφοράς και ξεκάθαρα ανώτερος, όταν πρόκειται για πλήθος πληροφοριών και προβολή μιας άλλης οπτικής γωνίας. Κοινό χαρακτηριστικό στα τρία άρθρα του Ντόρσεϊ είναι ο μάλλον «προκλητικός» τρόπος συγγραφής του, αφού η ειρωνεία είναι εμφανής καθ' όλη την έκταση του κειμένου. Τα άρθρα αποκτούν χαρακτήρα και, τολμώ να πω, γίνονται και πιο ευχάριστα κατά την ανάγνωση. Επομένως, στο δεύτερο μέρος, θα προκαλούσε εξαιρετικό ενδιαφέρον να εμβαθύνουμε σε αυτή την επιδεξία αφήγηση από μέρους του, σχολιάζοντας τα μεταφραστικά προβλήματα που θα μπορούσαν να προκύψουν και αναλύοντας τα σημεία εκείνα στο κείμενο- πηγή και την απόδοση τους στο κείμενο-στόχος.

Συνοψίζοντας, είναι πολύ βασικό το μετάφρασμα να μπορέσει να μεταφέρει όχι μόνο πληροφορίες, αλλά και τα υφολογικά, νοηματικά και δομικά στοιχεία που ο δημιουργός του κειμένου- πηγή επέλεξε να χρησιμοποιήσει. Έπειτα, ύψιστης σημασίας κρίνεται και ο σχολιασμός της μεταφραστικής διαδικασίας, αφού η αναζήτηση της ισοδυναμίας προήλθε από σκέψη και όχι μια στείρα μεταφορά των λεξημάτων.

Α' Μέρος

Πρωτότυπο κείμενο

Iran plays chess, the US plays backgammon

By James M. Dorsey

A podcast version of this story is available on [Soundcloud](#), [Itunes](#), [Spotify](#), [Stitcher](#), [TuneIn](#), [Spreaker](#), [Pocket Casts](#), [Tumblr](#), [Podbean](#), [Audecibel](#), [Patreon](#) and [Castbox](#).

Iranians play chess, Americans play backgammon when it comes to warfare, military strategy and conflict management.

That is becoming increasingly obvious in the US-Iranian tit-for-tat on an Iraqi gameboard.

Hobbled by harsh US economic sanctions and a weak military hand, Iran has perfected the art of asymmetric warfare and carefully calibrated operations as well as acts of political violence, an approach that the United States 40 years after the 1979 Iranian revolution has yet to come to grips with.

Iran's firing of missiles at two US bases in Iraq in its initial military response to the killing of Iranian general Qassim Soleimani deftly served multiple purposes while leaving the door open to de-escalation.

The Iranian missiles targeting the bases, part of what Iran dubbed Operation Harsh Revenge, were launched as millions crowded the streets of the city of Kerman for the funeral of Mr. Soleimani, the third day of a mass outpouring of mourning, public anger and calls for revenge.

Using guided precision missiles, Iran was careful to demonstrate its capability while not causing further US and/or Iraqi casualties that almost certainly would have provoked a harsh US response.

Driving the point home, Iran's spiritual leader Ayatollah Ali Khamenei described the missile attacks as a "slap in the face" of the United States.

Mr. Khamenei went on to say that Iran's real revenge would be the expulsion of US forces from the Middle East. "Military actions in this form are not sufficient for that issue. What is important is that America's corrupt presence must come to an end in this region," he said.

In a televised address, Mr. Trump, flanked by Secretary of Defense Mark Esper, Vice President Mike Pence, Secretary of State Mike Pompeo and several members of the military top brass, appeared to respond positively to the Iranian overture, cloaking it as Iran “standing down.”

Amid the bluster justifying the killing of Mr. Soleimani, promises to impose additional sanctions against Iran, vows that Iran would not be allowed to develop a nuclear weapon, and extolling American military and economic might, Mr. Trump insisted that “the United States is ready to embrace peace with all who seek it.”

He noted that the US and Iran had a common interest in fighting the Islamic State, one reason why Mr. Soleimani was a popular figure in Iran, and went on to say that “we should work together on this and other shared priorities.”

Determined not to get embroiled in another Middle East war, Mr. Trump’s acknowledgement of the Iranian gesture hardly comes as a surprise.

Mr. Trump has in the past nine months exercised in military terms the kind of strategic patience that Iran adopted in the first 18 months after the United States withdrew in 2018 from the 2015 international agreement that curbed Iran’s nuclear program and imposed its economic sanctions.

Iran in May/June of last year switched its posture to one of calibrated escalation after Europe, Russia and China proved unwilling and/or incapable of salvaging the nuclear accord in a way that Iran would be at least partially compensated for the severe impact of the sanctions.

Mr. Trump refrained from responding militarily to numerous attacks, including last year’s Iranian downing of a US drone, attacks on tankers off the coast of the United Arab Emirates, and two key Saudi oil facilities.

Those attacks were the ones that caught the most international attention, but were, according to US officials, only the tip of the iceberg.

The officials said there had been some 90 attacks on US targets in Iraq since May 2019 carried out by Iranian-backed Iraqi militias, including Kataeb Hezbollah, whose leader, Abu Mahdi al-Muhandis, was killed alongside Mr. Soleimani.

The attacks were intended not only to force the US to escalate tensions by provoking a military response in the hope that it would lead to a return to the negotiating table but also an

environment conducive to a withdrawal of US forces from Iraq at the behest of the Iraqi government and/or public pressure.

“The nearly eight months in which the United States did not respond forcefully to a series of military provocations and attacks almost certainly contributed to the increasingly assertive and audacious actions by Iran and its proxies,” said Michael Eisenstadt, an expert on the military and strategy at the Washington Institute for Near East Policy (WINEP).

Mr. Trump’s apparent, so far disproven, belief that bluster and intimidation will force his adversaries coupled with television images of the besieged US embassy in Baghdad is likely what persuaded him to respond disproportionately to the killing of a US contractor by assassinating Mr. Soleimani.

Iran hopes that the scare of an escalating tit-for-tat that gets out of control will energize efforts to bring the United States and the Islamic republic back to the negotiating table.

To do so, a third party with leverage on both sides of the divide like Oman would have to bridge a gap on the terms of reviving negotiations aimed at reinstituting the nuclear accord that has been widened by Mr. Soleimani’s killing.

Revival of the agreement would have to involve revised terms that include Iran’s controversial ballistic missiles program and support for proxies across the Middle East, the core of its defense strategy.

Timing is of the essence.

Dialling down tension at best buys the United States and Iran time. It does not solve anything.

Mr. Pompeo, the US Secretary of State, insisted this week that the Trump administration’s goal was to “contain and confront” Iran.

Iran retains a vested interest in strategic escalation. It may hope that the current crisis is the monkey wrench that breaks the logjam but will seek to again push things to the brink if it is disappointed.

Said The Washington Post in an editorial prior to Mr. Trump’s latest remarks: “The way to avoid these outcomes is to work with allies and other intermediaries to offer Iran a diplomatic solution, before the slide toward war becomes irreversible. In short, what’s needed is Mr. Pompeo’s ‘de-escalation,’ not Mr. Trump’s reckless threats.”

Mr. Trump has proven that he can go either way.

Dr. James M. Dorsey is a senior fellow at Nanyang Technological University's S. Rajaratnam School of International Studies, an adjunct senior research fellow at the National University of Singapore's Middle East Institute and co-director of the University of Wuerzburg's Institute of Fan Culture

Saudi Arabia and Iran: Not places for persecuted religious and ethnic minorities

By James M. Dorsey

A podcast version of this story is available on [Soundcloud](#), [Itunes](#), [Spotify](#), [Stitcher](#), [TuneIn](#), [Spreaker](#), [Pocket Casts](#), [Tumblr](#), [Podbean](#), [Audecibel](#), [Patreon](#) and [Castbox](#).

A series of recent measures in Saudi Arabia and Iran that violate the rights, if not endanger religious and ethnic minorities call into question their moral claims of adhering to core faith-based values of mercy and compassion.

If anything, the two arch rivals compete in violating the rights of minorities like Uighurs threatened with deportation to China where they run the risk of being incarcerated in re-education camps in the troubled, north-western province of Xinjiang; Rohingyas who have been the victims of ethnic cleansing in Myanmar; and persecuted Bahais and other religious minorities in Iran.

Saudi and Iranian policies seem more in line with those of authoritarian and autocratic leaders who often seek their legitimacy in civilisationalism that emphasizes the supremacy of a distinct civilization at the expense of others rather than principles of humanitarianism.

The plight of threatened Muslim majorities alongside potential different Muslim responses to US President Donald J. Trump's controversial Israeli-Palestinian peace plan that favours Israel is likely to sharpen a struggle for leadership of the Islamic world between a Saudi-UAE-led alliance and countries like Turkey, Iran and Malaysia.

Backed by Turkey and Iran, Malaysia last month organized an Islamic summit in Kuala Lumpur that failed to live up to its billing of defending the rights of endangered Muslim minorities. Nonetheless, the summit sparked ripples in various Muslim nations in the Middle East as well as Asia.

Beyond Iran and Saudi Arabia's overall abuse of universal human rights, recent reports highlight their failure to ensure the safety and rights of persecuted minorities – a principle that was left, right and center in this week's commemoration of the 75th anniversary of the liberation of Auschwitz, the German extermination camp in Poland.

“Auschwitz did not fall from the sky,” said 93-year-old historian and Auschwitz survivor Marian Turski.. He argued that Auschwitz was the result of thousands of small steps that stripped minorities of their dignity and humanity. “The 11th commandment is thou shalt not be indifferent. Do not be indifferent when any minority is discriminated against,” Mr. Turski said.

The Saudi deportation of Uighurs who are caught in a no-man’s land given the blanket refusal by Chinese diplomatic missions to extend their passports as part of its brutal crackdown on Turkic Muslims in Xinjiang, casts a shadow over a visit this month to Auschwitz by Mohammed Al-Issa, the first by a senior Saudi cleric.

Mr. Al-Issa’s visit was designed to project the kingdom under Crown Prince Mohammed bin Salman, who has defended the crackdown, as a religiously tolerant country that has broken with the intolerant aspects of ultra-conservative Islam, not only in its discrimination against women but also in its attitudes towards other faiths and minority groups.

Mr. Al-Issa heads the Muslim World League that for decades was one of the prime Saudi vehicles for the global promotion and funding of Sunni Muslim ultra-conservatism.

The world must ensure that “these kinds of horrible crimes” will never “happen again,” Mr. Al-Issa said in Auschwitz, echoing statements by multiple Auschwitz survivors who insisted that ‘never again’ was a principle applicable to all persecuted minorities, not just Jews.

Mr. Al-Issa’s statement may well have been genuine. “His face reflected feelings of shock and sadness as he looked at piles of used canisters of Zyklon-B, the gas used to suffocate victims, along with mounds of eyeglasses, shoes, prayer shawls, and human hair that the Nazis collected from incoming prisoners,” The Times of Israel reported.

“Unfortunately, humanity is still suffering from these kinds of crimes on a large scale today, different human beings against each other. I believe there is a huge responsibility on the international community to do something to deal with these kinds of horrible crimes and to make sure none of this will happen again. Our world will not be able to achieve peace unless we have a strong will together to fight evil,” Mr. Al-Issa said in Auschwitz.

Fighting evil would mean that arrangements are found for Uighurs rendered without valid documents as a result of Chinese policy, if not in the kingdom itself in cooperation with other countries rather than exposing them to the risk of indefinite incarceration.

It would also mean adopting a compassionate attitude towards the approximately 250,000 Rohingya who have sought refuge in the kingdom from ethnic and religious persecution in Myanmar where they are denied basic rights.

The International Court of Justice (ICJ) last week ordered Myanmar to adopt provisional measures to prevent further attempts at genocide against the roughly 600,000 members of the Rohingya Muslim minority remaining in Myanmar. Some 750,000 Rohingya have fled to Bangladesh in recent years to escape what the United Nations called ethnic cleansing.

Rohingya began migrating to Saudi Arabia in the 1950s and were granted residency by King Feisal in 1973, allowing them to live, work and travel within the kingdom and abroad.

Thousands of Rohingya have, however, been expelled in recent years as illegal immigrants or because they entered the kingdom on false documents, the only papers available to them, as part of Prince Mohammed's efforts to reduce dependence on foreign labour and increase employment opportunities for Saudi nationals.

By the same token, Iran this week ruled that national identity cards would only be issued to adherents of the three minority religions recognized by the country's constitution, Christianity, Judaism and Zoroastrianism.

The ruling eliminated the category 'other' on the application forms for the card that is needed to access government and banking services as well as numerous other transactions.

The ruling targets Baha'is, members of a sect viewed as heretic by mainstream Islam, and other sects, forcing them to lie to obtain the identity card.

Baha'i leaders have been imprisoned and those who openly follow the faith are routinely denied university education and employment, while members of the community have seen their businesses shut down and land confiscated by the state.

Iran's National Organization For Civil Registration, responding to a complaint about the omission of the 'other' option, advised the Baha'i complainant to in effect disavow his faith and fill out the form with incorrect information.

"Dear citizen, we wish you health. The law neither recognizes your religion nor offers a solution. You may submit your application under existing options," the authority said.

Dr. James M. Dorsey is a senior fellow at Nanyang Technological University's S. Rajaratnam School of International Studies, an adjunct senior research fellow at the National University

of Singapore's Middle East Institute and co-director of the University of Wuerzburg's Institute of Fan Culture

Eastern Mediterranean: A microcosm of regional and global battles

By James M. Dorsey

This story first appeared on [Inside Arabia](#)

A podcast version of this story is available on [Soundcloud](#), [Itunes](#), [Spotify](#), [Stitcher](#), [TuneIn](#), [Spreaker](#), [Pocket Casts](#), [Tumblr](#), [Podbean](#), [Audible](#), [Patreon](#) and [Castbox](#).

The Eastern Mediterranean has become a flash-point for the meshing of geopolitics, the struggle for regional hegemony, battles for control of resources, religious soft power rivalry, and blatant interference in the politics of others.

The complex and dangerous juxtaposition of multiple conflicting interests broadens the focus beyond Russia, when it comes to meddling in elections, to include countries like Turkey, the UAE, and Saudi Arabia. It blurs the lines between multiple conflicts such as the wars in Syria and Libya and the struggle for control of the Eastern Mediterranean's newly found gas deposits. And it positions contested waters as the latest venue in which Russia and the West battle for influence.

Laying bare the multiple disputes being fought on the back of the Eastern Mediterranean with its natural gas reserves of 122 trillion cubic feet resembles peeling an onion.

Lining up on opposing sides are Middle Eastern, North African, and Eastern Mediterranean nations, Gulf states, Turkey, Russia, and Europe.

Perhaps, most fundamental is the degree to which Europe going forward will be able to reduce its dependence on Russian gas imports. Russia currently satisfies approximately 40 percent of the European Union's gas needs.

The ability to reduce Russian imports with gas from the Eastern Mediterranean potentially would allow Europe to adopt a more forceful stand in the struggle between Western liberalism and Russian civilisationalism that is likely to shape a new world order.

EU dependence has so far prompted European nations to temper their defense of Western values against Russian President Vladimir Putin's civilizationalist* policies that include territory grabs in the Caucasus and Ukraine, intimidation of Central Asian nations, and support for Western far-right, neo-Nazi, and anti-immigration forces designed to weaken liberal democracy and strengthen groups more empathetic to the Russian leader's worldview.

"The bad news is that the Moscow-Washington confrontation will continue; the good news is that there will be some guardrails built around it. . . .The Eastern Mediterranean, however, is emerging as an area where Russia, again, is competing with the West," said Dmitri Trenin, head of the Carnegie Moscow Center.

Mr. Trenin argued that it was the Eastern Mediterranean rather than Ukraine, Crimea, the Baltics, the Arctic, or south-eastern Europe where tension could flare the most.

If for some nations like Greece, Cyprus, and Lebanon the struggle to control the Eastern Mediterranean's resources is primarily about economics, for others, including Egypt and Israel it's about projecting power. That is no truer than for Russia and Turkey, even if their interests against the backdrop of recently diverging positions on the battlefields of Libya and Syria, may differ rather than converge.

Turkey raised the stakes with its military backing of Libya's internationally recognized Tripoli-based Government of National Accord (GNA) against United Arab Emirates, Saudi, Egyptian, and Russian-backed rebel leader Khalifa Haftar and his Libyan National Army (LNA).

A GNA-Turkish maritime agreement that created an Exclusive Economic Zone (EEZ) in the Eastern Mediterranean favoring expansive Turkish claims and the building of relations between Khalifa Haftar and Syrian President Bashar al-Assad link the war in Syria to the Eastern Mediterranean and the fighting in Libya. All at a time when Turkey and Russia maneuver to avoid a direct military clash in Idlib, the last stronghold of the Turkish-backed Free Syrian Army (SNA) rebels against Russian-backed Syrian government forces.

The economic zone, or EEZ, would block a planned pipeline that would link the EU to Israeli and Cypriot gas supplies.

If successfully enforced, the zone, coupled with Turkey's military performance in Syria with the downing of three Syrian warplanes in as many days, would signal to regional hegemonic hopefuls, namely Saudi Arabia and the UAE, that financial muscle may not be enough to impose their will.

Ironically, one key to accommodation that could have reduced the risk of the ideological and geopolitical fuse blowing up and may have contributed to creating an environment of cooperation rather than confrontation lies on the divided island of Cyprus.

Turkey, beyond insisting that Turkish participation is a sine-qua-non for any successful exploitation of Eastern Mediterranean gas, has opposed a role for predominantly Greek-Cypriot Cyprus without the inclusion of the island's self-declared independent Turkish Cypriot north.

Turkey, which has troops in the north ever since it invaded the island in 1974, is the only country to have recognized the region as an independent state.

The idea of including northern Cyprus may be a pie in the sky in an environment in which geopolitics is a zero-sum game with civilizationalists, nationalists, and autocrats leaving little space for power sharing. And Europe is too preoccupied with internal problems, and most recently with a new looming Syrian refugee crisis, to project a cohesive and inclusive policy approach.

Scholar and commentator Hussein Ibish cautioned that “all the elements that have compelled the parties to the eastern Mediterranean natural gas competition to develop local alliances that are increasingly melding with other strategic, diplomatic, and political contests appears likely to continue.”

Mr. Ibish blamed tension in the Eastern Mediterranean on the “strongly pro-Islamist orientation” of Turkey as “a budding would-be regional economic and political hegemon” rather than on multiple would-be hegemons.

Nonetheless, his conclusion stands that in the Eastern Mediterranean “disputes arising over narrow issues such as natural gas reserves will continue to take on far broader significance.”

Dr. James M. Dorsey is a senior fellow at Nanyang Technological University's S. Rajaratnam School of International Studies, an adjunct senior research fellow at the National University of Singapore's Middle East Institute and co-director of the University of Wuerzburg's Institute of Fan Culture

Μετάφρασμα

Το Ιράν παίζει σκάκι, οι ΗΠΑ παίζουν τάβλι

Του Τζέιμς Μ. Ντόρσεϊ

Μια έκδοση podcast αυτής της ιστορίας είναι διαθέσιμη στα [Soundcloud](#), [Itunes](#), [Spotify](#), [Stitcher](#), [TuneIn](#), [Spreaker](#), [Pocket Casts](#), [Tumblr](#), [Podbean](#), [Audecibel](#), [Patreon](#) και [Castbox](#).

Όταν πρόκειται για πόλεμο, στρατιωτική στρατηγική και τη διαχείριση συγκρούσεων οι Ιρανοί παίζουν σκάκι, ενώ οι Αμερικανοί παίζουν τάβλι.

Αυτό γίνεται ολοένα και πιο εμφανές στο αμερικανικό-ιρανικό παιχνίδι αντεκδίκησης, το οποίο φαίνεται να λαμβάνει χώρα στο Ιράν.

Οι Ιρανοί όντας εγκλωβισμένοι στις σκληρές οικονομικές κυρώσεις των ΗΠΑ και έχοντας αδύναμες στρατιωτικές δυνάμεις, έχουν τελειοποιήσει την τέχνη του ασύμμετρου πολέμου και αξιολογήσει προσεκτικά τις επιχειρήσεις καθώς και τις πράξεις πολιτικής βίας. Μια προσέγγιση, με την οποία οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν έχουν ακόμη ασχοληθεί, 40 χρόνια μετά την ιρανική επανάσταση του 1979.

Η εκτόξευση πυραύλων από το Ιράν σε δύο αμερικανικές βάσεις στο Ιράκ κατά την αρχική στρατιωτική ανταπάντηση στη δολοφονία του Ιρανού στρατηγού Κασέμ Σολεϊμάνι εξυπηρέτησε επιδέξια πολλαπλούς σκοπούς, ενώ παράλληλα άφησε την πόρτα ανοιχτή σε μια πιθανή αποκλιμάκωση.

Στο πλαίσιο της Επιχείρησης Harsh Revenge, οι Ιρακινοί εκτόξευσαν πυραύλους που στόχευαν τις αμερικανικές βάσεις, την ίδια στιγμή που εκατομμύρια κατέκλυσαν τους δρόμους της πόλης του Κέρμαν για την κηδεία του κ. Σολεϊμάνι, την τρίτη ημέρα μαζικών ξεσπασμάτων πένθους, δημόσιας οργής και απαιτήσεων εκδίκησης.

Χρησιμοποιώντας κατευθυνόμενους πυραύλους ακριβείας, το Ιράν αποδείχθηκε προσεκτικό κατά την επίδειξη της ικανότητάς του, ενώ δεν προκάλεσε περαιτέρω απώλειες στις ΗΠΑ και / ή στο Ιράκ, οι οποίες σχεδόν βέβαια θα είχαν προκαλέσει μια σκληρή αντίδραση από τις ΗΠΑ.

Με σκοπό να κάνει πιο κατανοητό το μήνυμά του, ο πνευματικός ηγέτης του Ιράν, αγιατολάχ Αλί Χαμενεΐ, χαρακτήρισε τις πυραυλικές επιθέσεις ως «χαστούκι στο πρόσωπο» των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο κ. Χαμενεΐ συνέχισε λέγοντας ότι η πραγματική εκδίκηση του Ιράν θα ήταν η εκδίωξη των αμερικανικών δυνάμεων από τη Μέση Ανατολή. «Τέτοιου είδους στρατιωτικές δράσεις θεωρούνται ανεπαρκείς. Αυτό που έχει σημασία είναι να τελειώσει η διεφθαρμένη παρουσία της Αμερικής σε αυτήν την περιοχή», είπε.

Σε τηλεοπτικό διάγγελμα, ο κ. Τραμπ, συνοδευόμενος από τον υπουργό Άμυνας Μαρκ Έσπερ, τον αντιπρόεδρο Μάικ Πενς, τον υπουργό Εξωτερικών Μάικ Πομπέο και πολλά μέλη των επικεφαλής του στρατεύματος, φάνηκε να ανταποκρίνεται θετικά στην ιρανική προσέγγιση, ερμηνεύοντας την ως «υποχώρηση» του Ιράν.

Έχοντας πει μεγάλα λόγια, για να δικαιολογήσει τη δολοφονία του κ.Σολεϊμανί, υπόσχεται να επιβάλει πρόσθετες κυρώσεις εναντίον του Ιράν, ορκίζεται ότι δεν θα επιτραπεί στο Ιράν να αναπτύξει πυρηνικό όπλο, και εξυμνεί την αμερικανική στρατιωτική και οικονομική δύναμη. Ο κ. Τραμπ επιμένει ότι «οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι πρόθυμες να δεχθούν ειρήνη με όλους όσους την αναζητούν.»

Σημείωσε ότι οι ΗΠΑ και το Ιράν είχαν κοινό συμφέρον στον αγώνα κατά του Ισλαμικού Κράτους, ένας λόγος για τον οποίο ο κ. Σολεϊμανί υπήρξε μια δημοφιλή προσωπικότητα στο Ιράν και συνέχισε έπειτα λέγοντας ότι «πρέπει να συνεργαστούμε ως προς αυτό και άλλες κοινές προτεραιότητες.»

Η αναγνώριση της ιρανικής χειρονομίας από τον κ. Τραμπ δεν προκαλεί σχεδόν καμία έκπληξη, αφού φαινόταν αποφασισμένος να μην εμπλακεί σε έναν ακόμη πόλεμο στη Μέση Ανατολή.

Από στρατιωτικής σκοπιάς, ο κ. Τραμπ άσκησε κατά τους τελευταίους 9 μήνες το είδος της στρατηγικής υπομονής που υιοθέτησε το Ιράν τους πρώτους 18 μήνες μετά την αποχώρηση των Ηνωμένων Πολιτειών το 2018 από τη διεθνή συμφωνία του 2015, η οποία κατέστειλε το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν και επέβαλε τις οικονομικές κυρώσεις του.

Το Ιράν τον Μάιο / Ιούνιο του περασμένου έτους άλλαξε τη στάση του σε μια βαθμονομημένη κλιμάκωση αφού η Ευρώπη, η Ρωσία και η Κίνα αποδείχτηκαν απρόθυμες ή / και ανίκανες να διασώσουν την πυρηνική συμφωνία, κατά τρόπο τέτοιο, ώστε να υπάρξει μερική τουλάχιστον αποζημίωση για το Ιράν, έναντι των σοβαρών επιπτώσεων των κυρώσεων.

Ο κ. Τραμπ απέφυγε να απαντήσει στρατιωτικά σε πολλές επιθέσεις, συμπεριλαμβανομένης της περσικής κατάρριψης ενός αμερικανικού αεροσκάφους από το Ιράν, επιθέσεων σε δεξαμενόπλοια στα ανοικτά των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων καθώς και σε δύο βασικές εγκαταστάσεις παραγωγής πετρελαίου της Σαουδικής Αραβίας.

Αυτές οι επιθέσεις ήταν εκείνες που συγκέντρωσαν την διεθνή προσοχή, αλλά, σύμφωνα με τους Αμερικανούς αξιωματούχους, αποτελούσαν μονάχα την κορυφή του παγόβουνου.

Οι αξιωματούχοι δήλωσαν ότι υπήρξαν περίπου 90 επιθέσεις εναντίον αμερικανικών στόχων στο Ιράκ από τον Μάιο του 2019, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν από ιρακινές πολιτοφυλακές που υποστηρίζονται από το Ιράν, συμπεριλαμβανομένης της Kataeb Hezbollah, του οποίου ο επικεφαλής, Αμπού Μαντί Αλ-Μουχάντις, σκοτώθηκε μαζί με τον κ. Σολεϊμανί.

Οι επιθέσεις είχαν ως στόχο όχι μόνο να αναγκάσουν τις ΗΠΑ να κλιμακώσουν τις εντάσεις, προκαλώντας έτσι μια στρατιωτική απάντηση με την ελπίδα ότι θα οδηγούσε και πάλι στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, αλλά και σε ένα περιβάλλον που θα ευνοούσε την απόσυρση των αμερικανικών δυνάμεων από το Ιράκ κατ' εντολή της Κυβέρνησης του Ιράκ ή / και άσκησης δημόσιας πίεσης.

«Οι σχεδόν οκτώ μήνες κατά τους οποίους οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν ανταποκρίθηκαν αποτελεσματικά σε μια σειρά στρατιωτικών προκλήσεων και επιθέσεων, σχεδόν σίγουρα συνέβαλαν στις ολοένα και πιο έντονες και τολμηρές ενέργειες του Ιράν και των αντιπροσώπων του», δήλωσε ο Μάικλ Έισενσταντ, στρατιωτικός και στρατηγικός εμπειρογνώμων στο Ινστιτούτο για την Πολιτική στην Εγγύς Ανατολή της Ουάσιγκτον (Washington Institute for Near East Policy – WINEP).

Η προφανής, μέχρι τότε διαψευσμένη, πεποίθηση του κ. Τραμπ ότι η ανόητη περηφάνια και ο εκφοβισμός θα πιέσει τους αντιπάλους του σε συνδυασμό με τηλεοπτικές εικόνες της πολιορκημένης πρεσβείας των ΗΠΑ στη Βαγδάτη, πιθανώς να ήταν αυτό που τον έπεισε να ανταποκριθεί δυσανάλογα στη δολοφονία ενός Αμερικανού συνεργάτη, δολοφονώντας τον κ. Σολεϊμανί.

Το Ιράν ελπίζει ότι ο φόβος μιας κλιμάκωσης εχθροπραξιών «οφθαλμόν αντί οφθαλμού», η οποία πιθανότατα θα έβγαине εκτός ελέγχου, θα ενθάρρυνε τις προσπάθειες επιστροφής των Ηνωμένων Πολιτειών και της Ισλαμικής Δημοκρατίας πίσω στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων.

Για να γίνει αυτό, ένα τρίτος που έχει πλεονεκτήματα και από τις δύο πλευρές του διχασμού, όπως το Ομάν θα πρέπει να γεφυρώσει ένα χάσμα σχετικά με τους όρους αναζωογόνησης των διαπραγματεύσεων, προκειμένου να αποκατασταθεί η πυρηνική συμφωνία που έχει διευρυνθεί λόγω της δολοφονίας του κ. Σολεϊμανί.

Η αναζωογόνηση της συμφωνίας θα πρέπει να περιλαμβάνει αναθεωρημένους όρους, οι οποίοι να περιλαμβάνουν το αμφιλεγόμενο πρόγραμμα βαλλιστικών πυραύλων του Ιράν και τη στήριξη των αντιπροσώπων σε ολόκληρη τη Μέση Ανατολή, τον πυρήνα της αμυντικής τους στρατηγικής.

Ο συγχρονισμός είναι πολύ πολύτιμος.

Η αποκλιμάκωση της έντασης στην πραγματικότητα δεν έχει κανένα άλλο αποτέλεσμα παρά την εξαγορά χρόνου εκ μέρους των Ηνωμένων Πολιτειών και του Ιράν. Δεν επιλύει τίποτα.

Ο κ. Πομπέο, ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, επέμενε την τρέχων εβδομάδα ότι ο στόχος της κυβέρνησης Τραμπ ήταν να « θέσει υπό έλεγχο και να αντιμετωπίσει» το Ιράν.

Το Ιράν διατηρεί κεκτημένο δικαίωμα στη στρατηγική κλιμάκωση. Μπορεί να ελπίζει ότι η τρέχουσα κρίση αποτελεί ταρακούνημα που θα σπάσει το αδιέξοδο, όμως θα προσπαθήσει να σπρώξει ξανά τα πράγματα στο χείλος του γκρεμού αν κάτι αποδειχθεί απογοητευτικό.

Σε ένα άρθρο της The Washington Post, πριν από τις τελευταίες παρατηρήσεις του κ. Τραμπ, αναφέρει ότι: «Ο τρόπος αποφυγής αυτών των αποτελεσμάτων είναι να συνεργαστούμε με τους συμμάχους και άλλους μεσάζοντες για να προσφέρουμε στο Ιράν μια διπλωματική λύση, πριν η πορεία προς τον πόλεμο γίνει μη αναστρέψιμη. Εν ολίγοις, αυτό που χρειάζεται είναι η πρόταση για «απο-κλιμάκωση» του κ. Πομπέο και όχι οι απερίσκεπτες απειλές του κ. Τραμπ.»

Ο κ. Τραμπ, άλλωστε, έχει αποδείξει ότι μπορεί να πάει σε οποιαδήποτε κατεύθυνση.

Ο Δρ. Τζέιμς Μ. Ντόρσεϊ είναι κύριος συνεργάτης της Σχολής Διεθνών Σπουδών Σ. Ρατζαρατνάμ του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Νανιάνγκ, επίκουρος ανώτερος ερευνητικός συνεργάτης στο Ινστιτούτο Μέσης Ανατολής του Εθνικού Πανεπιστημίου της Σιγκαπούρης και συν-διευθυντής του Ινστιτούτου Fan Culture του Πανεπιστημίου του Βίρτσμπουργκ

Σαουδική Αραβία και Ιράν: Αφιλόξενα μέρη για διωκόμενες θρησκευτικές και εθνικές μειονότητες

Του Τζέιμς Μ. Ντόρσεϊ

Μια αγγλική έκδοση podcast αυτής της ιστορίας είναι διαθέσιμη στα [Soundcloud](#), [Itunes](#), [Spotify](#), [Stitcher](#), [TuneIn](#), [Spreaker](#), [Pocket Casts](#), [Tumblr](#), [Podbean](#), [Audecibel](#), [Patreon](#) και [Castbox](#).

Μια σειρά πρόσφατων μέτρων στη Σαουδική Αραβία και το Ιράν παραβιάζουν δικαιώματα - εάν όχι θέτουν σε κίνδυνο τις θρησκευτικές και εθνικές μειονότητες - και αμφισβητούν τις ηθικές τους αξιώσεις, οι οποίες είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με αξίες βασισμένες στη πίστη, όπως είναι το έλεος και η συμπόνια.

Σε ό,τι αφορά τις μειονότητες, οι δύο μεγάλοι αντίπαλοι φαίνεται να ανταγωνίζονται την παραβίαση των δικαιωμάτων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η περίπτωση των Ουιγούρων, οι οποίοι απειλούνται με απέλαση στην Κίνα διατρέχοντας τον κίνδυνο να φυλακιστούν σε στρατόπεδα αναμόρφωσης που βρίσκονται στην προβληματική, βορειοδυτική επαρχία Σινγιάνγκ, επίσης των Ροχίνγκια, οι οποίοι έχουν πέσει θύματα εθνοκάθαρσης στη Μιανμάρ, καθώς και των διωκόμενων Μπαχάι και άλλων θρησκευτικών μειονοτήτων στο Ιράν.

Οι πολιτικές της Σαουδικής Αραβίας και του Ιράν μοιάζουν περισσότερο με εκείνες των απολυταρχικών και αυταρχικών ηγετών που αναζητούν συχνά τη νομιμότητα στην πολιτισμικοποίηση, η οποία αντί να τονίζει ανθρωπιστικές αρχές, εστιάζει στην υπεροχή ενός συγκεκριμένου πολιτισμού εις βάρος άλλων.

Το δράμα της πλειοψηφίας των απειλούμενων μουσουλμανικών μειονοτήτων σε συνδυασμό με τις διάφορες πιθανές μουσουλμανικές αντιδράσεις για το αμφιλεγόμενο Ισραηλινό-Παλαιστινιακό ειρηνευτικό σχέδιο του Προέδρου των ΗΠΑ Ντόναλντ Τραμπ, το οποίο ευνοεί το Ισραήλ, ενδέχεται να οξύνει τον αγώνα για την ηγεσία του ισλαμικού κόσμου μεταξύ μιας συμμαχίας, της οποίας ηγέτες φαίνεται να είναι η Σαουδική Αραβία και τα ΗΑΕ και στον αντίποδα χώρες όπως η Τουρκία, το Ιράν και η Μαλαισία.

Η Μαλαισία, με την υποστήριξη της Τουρκίας και του Ιράν, διοργάνωσε τον περασμένο μήνα μια ισλαμική σύνοδο κορυφής στην Κουάλα Λουμπόρ, η οποία απέτυχε να ανταποκριθεί στις δεσμεύσεις της σχετικά με την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των απειλούμενων μουσουλμανικών μειονοτήτων.

Ωστόσο, η σύνοδος κορυφής προκάλεσε αναταραχές σε διάφορα μουσουλμανικά έθνη στη Μέση Ανατολή και στην Ασία.

Πέρα από τη γενικότερη καταπάτηση των οικουμενικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων από το Ιράν και τη Σαουδική Αραβία, πρόσφατες αναφορές επισημαίνουν την αποτυχία τους να εγγυηθούν την ασφάλεια και τα δικαιώματα των διωκόμενων μειονοτήτων. Οι αρχές αυτές είχαν αναφερθεί εκτενώς από όλες τις πλευρές την εβδομάδα κατά τους εορτασμούς για την 75η επέτειο της απελευθέρωσης του Άουσβιτς, το γερμανικό στρατόπεδο εξόντωσης στην Πολωνία.

«Το Άουσβιτς δεν εμφανίστηκε δια μαγείας», δήλωσε ο 93χρονος ιστορικός και επιζών του Άουσβιτς Μαριάν Τούρσκι. Ισχυρίστηκε ότι το Άουσβιτς ήταν το αποτέλεσμα χιλιάδων μικρών βημάτων, που στέρησαν στις μειονότητες την αξιοπρέπεια και την ανθρωπιά τους. «Σύμφωνα με την 11η εντολή ο άνθρωπος δεν δικαιούται να είναι αδιάφορος. Μην είστε αδιάφοροι όταν υφίσταται διάκριση οποιασδήποτε μειονότητας», είπε ο κ. Τούρσκι.

Η απέλαση των Ουιγούρων από τη Σαουδική Αραβία, οι οποίοι έχουν παγιδευτεί σε μια νεκρή ζώνη, δεδομένης της γενικής απόρριψης της ανανέωσης των διαβατηρίων τους από τις κινεζικές διπλωματικές αποστολές ως μέρος της βάνανυσης καταστολής των Τούρκων Μουσουλμάνων στο Σινγιάνγκ, επισκίασε, αυτό το μήνα στην επέτειο απελευθέρωσης του Άουσβιτς, την πρώτη επίσκεψη ενός ανώτερου Σαουδάραβα κληρικού, του Μωάμεθ Αλ Ισά.

Ο κ. Αλ Ισά επισκέφτηκε το Άουσβιτς με σκοπό να προβάλει το βασίλειο του ως μια θρησκευτικά ανεκτική χώρα που έχει διαλυθεί με τις στάσεις μισαλλοδοξίας του υπερσυντηρητικού Ισλάμ, όχι μόνο με τις διακρίσεις κατά των γυναικών αλλά και με τις στάσεις απέναντι σε άλλες θρησκείες και μειονότητες. Και συγκεκριμένα, το βασίλειο υπό τον υποστηρικτή της κινεζικής καταστολής εναντίον των Μουσουλμάνων Πρίγκιπα Διάδοχο Μοχάμεντ Μπιν Σαλμάν.

Ο κ. Αλ Ίσα, γενικός γραμματέας της ΜΚΟ Muslim World League, εδώ και δεκαετίες αποτέλεσε ένα από τους κατεξοχήν εκπρόσωπους της Σαουδικής Αραβίας για την παγκόσμια προώθηση και χρηματοδότηση του υπερσυντηρητισμού των Σουνιτών Μουσουλμάνων.

Ο κόσμος πρέπει να διασφαλίσει ότι «αυτά τα είδη φρικτών εγκλημάτων» δεν θα «ξανασυμβούν», είπε ο κ. Αλ Ίσα στο Άουσβιτς, επαναλαμβάνοντας δηλώσεις πολλών επιζώντων του Άουσβιτς, οι οποίοι τόνισαν ότι το «ποτέ ξανά» είναι μια αρχή, η οποία πρέπει να εφαρμόζεται σε όλες τις διωκόμενες μειονότητες, και όχι μόνο στους Εβραίους.

Η δήλωση του κ. Αλ Ίσα ίσως να ήταν ειλικρινής. «Το πρόσωπό του αντανακλούσε συναισθήματα σοκ και θλίψης καθώς κοίταζε σωρούς χρησιμοποιημένων κουτιών του Zyklon-B, αέριο που χρησιμοποιούνταν στα θύματα με σκοπό να πάθουν ασφυξία, μαζί με στοιβάδες από γυαλιά οράσεως, παπούτσια, σάλι προσευχής και ανθρώπινα μαλλιά, τα οποία συλλέγανε οι Ναζί από τους εισερχόμενους κρατούμενους», αναφέρει η The Times of Israel.

«Δυστυχώς, σήμερα η ανθρωπότητα εξακολουθεί να υποφέρει σε μεγάλο βαθμό από τέτοιου είδους εγκλήματα, με διαφορετικά άτομα να βρίσκονται ο ένας εναντίον του άλλου. Πιστεύω ότι τεράστιο μερίδιο ευθύνης βαρύνει τη διεθνή κοινότητα. Η ευθύνη, δηλαδή, να κάνει κάτι για να αντιμετωπίσει τέτοιου είδους φρικτά εγκλήματα και να βεβαιωθεί ότι κανένα από αυτά δεν θα επαναληφθεί. Δεν θα μπορέσει να επικρατήσει ειρήνη στον κόσμο μας, εκτός εάν έχουμε μια ισχυρή βούληση να καταπολεμήσουμε μαζί το κακό», είπε ο κ. Αλ Ίσα στο Άουσβιτς.

Ωστόσο, η καταπολέμηση του κακού θα σήμαινε την ύπαρξη διευθετήσεων για τους χωρίς έγκυρα έγγραφα Ουιγούρους, λόγω της κινεζικής πολιτικής, αν όχι στο ίδιο το βασίλειο, τότε σε συνεργασία με άλλες χώρες, αντί της έκθεσης στον κίνδυνο μιας ισόβιας φυλάκισης.

Θα σήμαινε επίσης την υιοθέτηση μιας συμπονετικής στάσης απέναντι στους περίπου 250.000 Ροχίνγκια που αναζήτησαν καταφύγιο στο βασίλειο από εθνικές και θρησκευτικές διώξεις στη Μιανμάρ όπου και τους απαγορεύονται τα βασικά δικαιώματα.

Το Διεθνές Δικαστήριο υποχρέωσε την Μιανμάρ την περασμένη εβδομάδα να υιοθετήσει προσωρινά μέτρα, ώστε να αποτρέψει περαιτέρω απόπειρες γενοκτονίας εναντίον περίπου 600.000 μελών της μουσουλμανικής μειονότητας των Ροχίνγκια που παραμένουν στη Μιανμάρ. Περίπου 750.000 Ροχίνγκια έχουν καταφύγει στο Μπαγκλαντές τα τελευταία χρόνια, για να αποφύγουν, όπως ονόμασαν τα Ηνωμένα Έθνη, μια εθνικά καθαρή.

Η μετανάστευση των Ροχίνγκια στη Σαουδική Αραβία άρχισε τη δεκαετία του 1950 και αργότερα το 1973, τους χορηγήθηκε άδεια διαμονής από το Βασιλιά Φέισαλ, επιτρέποντάς τους να ζήσουν, να εργαστούν και να ταξιδέψουν εντός του βασιλείου αλλά και στο εξωτερικό.

Τα τελευταία χρόνια, ως μέρος των προσπαθειών του Πρίγκιπα Μοχάμεντ να μειώσει την εξάρτηση από ξένο εργατικό δυναμικό και να αυξήσει τις ευκαιρίες απασχόλησης για τους υπηκόους της Σαουδικής Αραβίας, χιλιάδες Ροχίνγκια εκδιώχθηκαν όντας παράνομοι μετανάστες ή λόγω κατοχής ψεύτικων εγγράφων- των μόνων εγγράφων που διαθέτουν- κατά την προσχώρησή τους στο βασίλειο.

Με τον ίδιο τρόπο, το Ιράν αποφάσισε αυτή την εβδομάδα ότι τα εθνικά δελτία ταυτότητας θα εκδίδονται μόνο για τους πιστούς των τριών μειονοτικών θρησκειών που αναγνωρίζονται από το σύνταγμα της χώρας. Σε αυτές συγκαταλέγονται ο Χριστιανισμός, ο Ιουδαϊσμός και ο Ζωροαστρισμός.

Η απόφαση απέκλεισε την κατηγορία «άλλο» στα έντυπα αίτησης για το δελτίο ταυτότητας, το οποίο είναι απαραίτητο για την πρόσβαση σε κυβερνητικές και τραπεζικές υπηρεσίες, καθώς και για πολλές άλλες συναλλαγές.

Η απόφαση αφορά τους Μπαχάι, μέλη μιας σέκτας, η οποία θεωρείται αιρετική από το γενικό Ισλάμ και από άλλες αιρέσεις, αναγκάζοντάς τους να πουν ψέματα, για να τους χορηγηθεί το δελτίο ταυτότητας.

Οι ηγέτες των Μπαχάι φυλακίστηκαν και όσοι ανοιχτά παραδέχονται τη πίστη τους αντιμετωπίζουν επί μονίμου βάσεως τη στέρηση πανεπιστημιακής εκπαίδευσης και απασχόλησης, ενώ μέλη της κοινότητας έχουν δει τις επιχειρήσεις τους να κλείνουν και τη γη τους να κατάσχεται από το κράτος.

Ο Εθνικός Οργανισμός Καταχώρησης Πολιτών του Ιράν, απαντώντας σε ένα παράπονο σχετικά με την παράλειψη της επιλογής «άλλο», συμβούλεψε ουσιαστικά τον καταγγέλλοντα των Μπαχάι να αρνηθεί την πίστη του και να συμπληρώσει τη φόρμα με λανθασμένες πληροφορίες.

Σε δήλωσή του αναφέρει το εξής: «Αγαπητέ πολίτη, σας ευχόμαστε υγεία. Ο νόμος ούτε αναγνωρίζει τη θρησκεία σας ούτε προσφέρει κάποια λύση. Μπορείτε να υποβάλετε την αίτησή σας με τις υπάρχουσες επιλογές».

Ο Δρ. Τζέιμς Μ. Ντόρσεϊ είναι κύριος συνεργάτης της Σχολής Διεθνών Σπουδών Σ. Ρατζαραντάμ του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Νανιάνγκ, επίκουρος ανώτερος ερευνητικός συνεργάτης στο Ινστιτούτο Μέσης Ανατολής του Εθνικού Πανεπιστημίου της Σιγκαπούρης και συν-διευθυντής του Ινστιτούτου Fan Culture του Πανεπιστημίου του Βίρτσμπουργκ

Ανατολική Μεσόγειος: Μικρόκοσμος συγκέντρωσης τοπικών και παγκόσμιων μαχών

Του Τζέιμς Μ. Ντόρσεϊ

Η ιστορία αυτή δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στην Inside Arabia

Μια αγγλική έκδοση podcast αυτής της ιστορίας είναι διαθέσιμη στα Soundcloud, Itunes, Spotify, Stitcher, TuneIn, Spreaker, Pocket Casts, Tumblr, Podbean, Audacast, Patreon και Castbox.

Το γεωπολιτικό πλέγμα, ο αγώνας για περιφερειακή ηγεμονία, οι μάχες για τον έλεγχο των πόρων, δευτερευόντως, ο θρησκευτικός ανταγωνισμός και η καταφανής παρέμβαση στην πολιτική από τρίτους έχουν αποτελέσει σημείο ανάφλεξης στην Ανατολική Μεσόγειο.

Σε περιπτώσεις εκλογικών παρεμβάσεων, η περίπλοκη και επικίνδυνη αντιπαράθεση πολλαπλών αντικρουόμενων συμφερόντων διευρύνει το επίκεντρο του ενδιαφέροντος πέρα από τη Ρωσία, και συμπεριλαμβάνει χώρες όπως την Τουρκία, τα ΗΑΕ και τη Σαουδική Αραβία. Θολώνει τις γραμμές μεταξύ πολλαπλών συγκρούσεων, όπως των πολέμων στη Συρία και τη Λιβύη, καθώς και τη διαμάχη για τον έλεγχο των κοιτασμάτων φυσικού αερίου στην Ανατολική Μεσόγειο, που πρόσφατα ανακαλύφθηκαν. Θεωρείται, λοιπόν, ότι τα αμφισβητούμενα ύδατα αποτελούν το νεότερο πεδίο ανταγωνισμού, στο οποίο η Ρωσία και η Δύση μάχονται για επιρροή.

Η κατάσταση φαίνεται να μην έχει τέλος, καθώς ολοένα και ξετυλίγονται πολλαπλές διαμάχες που διεξάγονται εις βάρος της Ανατολικής Μεσογείου, οι οποίες αφορούν τα αποθέματα του φυσικού αερίου, τα όποια ανέρχονται σε 122 τρισεκατομμύρια κυβικά πόδια.

Τα αντικρουόμενα συμφέροντα αφορούν τις χώρες της Μέσης Ανατολής, της Βόρειας Αφρικής και της Ανατολικής Μεσογείου, των κρατών του Κόλπου, της Τουρκίας, της Ρωσίας και της Ευρώπης.

Ίσως, το πιο βασικό είναι ο βαθμός στον οποίο η Ευρώπη θα μπορέσει μελλοντικά να μειώσει την εξάρτησή της από τις εισαγωγές ρωσικού φυσικού αερίου. Η Ρωσία καλύπτει περίπου το 40% των τρεχουσών αναγκών της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε φυσικό αέριο.

Η δυνατότητα μείωσης των ρωσικών εισαγωγών με φυσικό αέριο από την Ανατολική Μεσόγειο, πιθανότατα να επέτρεπε στην Ευρώπη να υιοθετήσει μια πιο ισχυρή θέση στον αγώνα μεταξύ του δυτικού φιλελευθερισμού και της ρωσικής πολιτισμικοποίησης, η οποία ενδέχεται να διαμορφώσει μια νέα παγκόσμια τάξη.

Η εξάρτηση της ΕΕ ώθησε τα ευρωπαϊκά έθνη να περιορίσουν την υπεράσπιση των δυτικών αξιών ενάντια στις πολιτισμικοποιημένες πολιτικές του Ρώσου προέδρου Βλαντιμίρ Πούτιν, που περιλαμβάνουν διαρπαγή εδαφών στον Καύκασο και την Ουκρανία, εκφοβισμό των εθνών της Κεντρικής Ασίας και υποστήριξη των δυτικών ακροδεξιών, νεοναζί και αντιμεταναστευτικών δυνάμεων, που αποβλέπουν στην αποδυνάμωση της φιλελεύθερης δημοκρατίας και την ενδυνάμωση ομάδων, που κατανοούν την κοσμοθεωρία του Ρώσου ηγέτη.

«Τα κακά νέα είναι ότι η αντιπαράθεση Μόσχας-Ουάσιγκτον θα συνεχιστεί. Τα καλά νέα είναι ότι γύρω από αυτή θα δημιουργηθούν προστατευτικά κιγκλιδώματα Η Ανατολική Μεσόγειος, ωστόσο, εμφανίζεται ως μια περιοχή όπου η Ρωσία, και πάλι, ανταγωνίζεται τη Δύση», δήλωσε ο Ντιμίτρι Τρένιν, επικεφαλής του Carnegie Moscow Center.

Ο κ. Τρένιν υποστήριξε ότι, πιθανότατα, η ένταση θα μπορούσε να είχε ξεσπάσει πιο έντονα στην Ανατολική Μεσόγειο, και όχι στις Ουκρανία, Κριμαία, Βαλτική, Αρκτική και Νοτιοανατολική Ευρώπη.

Για ορισμένα έθνη όπως η Ελλάδα, η Κύπρος και ο Λίβανος, ο αγώνας για τον έλεγχο των πόρων της Ανατολικής Μεσογείου αφορά κυρίως οικονομικά συμφέροντα σε αντίθεση με άλλα, συμπεριλαμβανομένης της Αιγύπτου και του Ισραήλ, για τα οποία πρόκειται για προβολή δύναμης. Αυτό δεν παραμένει λιγότερο αληθινό για τη Ρωσία και την Τουρκία. Τα συμφέροντά τους, στο πλαίσιο των πρόσφατων αποκλινουσών θέσεων στα πεδία της μάχης της Λιβύης και της Συρίας, ενδέχεται να διαφέρουν παρά να συγκλίνουν.

Η Τουρκία άλλαξε τα δεδομένα, με την αποστολή στρατιωτικής υποστήριξης στη διεθνώς αναγνωρισμένη λιβυκή Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας (ΚΕΕ) με έδρα την Τρίπολη, εναντίον του ηγέτη των ανταρτών και του Λιβυκού Εθνικού Στρατού(ΛΕΣ) Χαλίφα Χαφτάρ, ο οποίος δρα με την υποστήριξη των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, της Σαουδικής Αραβίας, της Αιγύπτου και της Ρωσίας.

Μια ναυτιλιακή συμφωνία μεταξύ ΚΕΣ και Τουρκίας δημιούργησε μια Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη (ΑΟΖ) στην Ανατολική Μεσόγειο, η οποία ευνοεί τις επεκτατικές τουρκικές διεκδικήσεις και την ανάπτυξη των σχέσεων μεταξύ του Χαλίφα Χαφτάρ και του προέδρου της Συρίας Μπασάρ αλ Άσαντ, και συνδέει τον πόλεμο στη Συρία με την Ανατολική Μεσόγειο και τις μάχες στη Λιβύη. Και όλα σε μια εποχή όπου η Τουρκία και η Ρωσία αναζητούν τρόπους για να αποφύγουν μια άμεση στρατιωτική σύγκρουση στο Ιντλίμπ, το τελευταίο οχυρό των ανταρτών του Ελεύθερου Συριακού Στρατού (ΕΣΣ). Ο ΕΣΣ, με σύμμαχό του τη Τουρκία, πολεμάει εναντίον των κυβερνητικών δυνάμεων της, υποστηριζόμενης από τη Ρωσία, Συρίας.

Η οικονομική ζώνη, ή η ΑΟΖ, θα εμπόδιζε έναν σχεδιαζόμενο αγωγό, ο οποίος θα συνέδεε την ΕΕ με τον εφοδιασμό φυσικού αερίου από το Ισραήλ και τη Κύπρο.

Εάν η ζώνη και παράλληλα οι πρόσφατες στρατιωτικές ενέργειες της Τουρκίας στη Συρία με την κατάρριψη τριών συριακών πολεμικών αεροσκαφών εφαρμοστούν με επιτυχία, συνεπάγεται ότι οι ελπίζοντες περιφερειακή ηγεμονία, ήτοι η Σαουδική Αραβία και τα ΗΑΕ, ενδεχομένως να μην μπορέσουν να βασιστούν στην οικονομική ισχύ για να επιβάλλουν τα δικά τους θέλω.

Κατά έναν ειρωνικό τρόπο, μια διευθέτηση- κλειδί που θα μπορούσε να μειώσει τον κίνδυνο πυροδοτήσεων, ιδεολογικών και γεωπολιτικών αναταραχών, καθώς και τη συμβολή στη δημιουργία ενός περιβάλλοντος συνεργασίας και όχι αντιπαράθεσης, έγκειται στο διχασμένο νησί της Κύπρου.

Η Τουρκία, πέραν του γεγονότος ότι επιμένει πως η τουρκική συμμετοχή αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για οποιαδήποτε επιτυχημένη εκμετάλλευση του φυσικού αερίου της Ανατολικής Μεσογείου, έχει επίσης εναντιωθεί στη λήψη ρόλου από την κυρίαρχη ελληνοκυπριακή Κύπρο, εάν δεν συμμετέχει ο αυτόνομος Τουρκοκυπριακός βορράς του νησιού.

Η Τουρκία, η οποία έχει στρατεύματα στο Βορρά από τότε που εισέβαλε στο νησί το 1974, είναι η μόνη χώρα που έχει αναγνωρίσει την περιοχή ως ανεξάρτητο κράτος.

Η ιδέα να συμπεριληφθεί η βόρεια Κύπρος μπορεί να θεωρηθεί «όνειρο θερινής νυκτός» σε ένα περιβάλλον, στο οποίο η γεωπολιτική είναι ένα παιχνίδι μηδενικού αθροίσματος με τους πολιτισμικοποιημένους, τους εθνικιστές και τους απολυταρχικούς να αφήνουν λίγο χώρο για κατανομή εξουσίας. Παράλληλα, η Ευρώπη είναι αρκετά απορροφημένη σε εσωτερικά προβλήματα, με πιο πρόσφατη την προσφυγική κρίση της Συρίας, ώστε να προβάλλει μια συνεκτική και χωρίς αποκλεισμούς πολιτική προσέγγιση.

Ο μελετητής και σχολιαστής Χουσεϊν Ίμπις προειδοποιεί ότι: «όλα τα στοιχεία που έχουν αναγκάσει τα μέρη του ανταγωνισμού του φυσικού αερίου της Ανατολικής Μεσογείου να αναπτύξουν τοπικές συμμαχίες, οι οποίες συγχωνεύονται όλο και περισσότερο με άλλους στρατηγικούς, διπλωματικούς και πολιτικούς διαγωνισμούς, προβλέπεται να συνεχιστούν».

Ο κ. Ίμπις αποδίδει τις εντάσεις της Ανατολικής Μεσογείου στον «έντονα φιλο-ισλαμιστικό προσανατολισμό» της Τουρκίας ως έναν «ανερχόμενο εν δυνάμει περιφερειακό οικονομικό και πολιτικό ηγεμόνα», και όχι σε εν δυνάμει ηγεμόνες.

Ωστόσο, συμπεραίνει ότι στην Ανατολική Μεσόγειο «οι διαφωνίες που δημιουργούνται από περιορισμένα ζητήματα , όπως αυτό των αποθεμάτων φυσικού αερίου, θα συνεχίσουν να αποκτούν ολοένα και μεγαλύτερη σημασία».

Ο Δρ. Τζέιμς Μ. Ντόρσεϊ είναι κύριος συνεργάτης της Σχολής Διεθνών Σπουδών Σ. Ρατζαρατνάμ του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Νανιάνγκ, επίκουρος ανώτερος ερευνητικός συνεργάτης στο Ινστιτούτο Μέσης Ανατολής του Εθνικού Πανεπιστημίου της Σιγκαπούρης και συν-διευθυντής του Ινστιτούτου Fan Culture του Πανεπιστημίου του Βίρτσμπουργκ

Β' Μέρος

Γενικές παρατηρήσεις

Τα ανωτέρω αναγραφόμενα και μεταφρασμένα άρθρα αποτελούν μέρος της παρούσας πτυχιακής εργασίας και είναι σύντομα άρθρα της αγγλικής γλώσσας, των οποίων συντάκτης είναι ο Τζέιμς Μ. Ντόρσεϊ. Πιο αναλυτικά, το πρώτο άρθρο με τίτλο «Iran plays chess, the US plays backgammon», παραθέτει τις πολιτικές στρατηγικές του Ιράν και των ΗΠΑ αντίστοιχα, με αφορμή συγκεκριμένες εξελίξεις. Στη συνέχεια, το δεύτερο άρθρο, « Saudi Arabia and Iran: Not places for persecuted religious and ethnic minorities», τονίζει την καταπάτηση βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, την οποία υφίστανται διάφορες μειονότητες στη Σαουδική Αραβία και στο Ιράν, σε μια εποχή, όπου τέτοιου είδους συμπεριφορές θεωρούνται ταπεινωτικές για τον άνθρωπο, αντισυνταγματικές και βαθιά λανθασμένες. Τέλος, το τρίτο και τελευταίο άρθρο προς μετάφραση, «Eastern Mediterranean: A microcosm of regional and global battles», αναφέρεται κυρίως σε θέματα γεωπολιτικής, αναφέρει τα συμφέροντα των εμπλεκόμενων χωρών και ορισμένες πρόσφατες εξελίξεις και γεγονότα που έρχονται να συμπληρώσουν αυτό το εξαιρετικά πολύπλοκο ζήτημα που ονομάζεται Μέση Ανατολή.

Σε αυτό το σημείο, προτού προχωρήσουμε σε έναν αναλυτικότερο σχολιασμό του πρωτότυπου κειμένου καθώς και του μεταφράσματος, κρίνεται απαραίτητη μια μάλλον σύντομη αναφορά στον συγγραφέα του κειμένου-πηγή, τα συγγραφικά του επιτεύγματα και την επαγγελματική του καριέρα. Θεωρώ πως κλειδί για να επιτευχθεί μια άρτια μετάφραση, αποτελεί η γνώση του συγγραφικού προφίλ του πομπού, προκειμένου να γίνει αληθινά κατανοητό το κείμενο, το επίπεδο ύφους που επιθυμεί να μεταδώσει, οι λειτουργίες που πλαισιώνουν τα άρθρα. Στην προκειμένη περίπτωση, συγγραφέας και των τριών άρθρων είναι ο Τζέιμς Μ. Ντόρσεϊ. Ο Ντόρσεϊ, κατέχει αναμφίβολα ένα εξαιρετικό και άξιο θαυμασμού δημοσιογραφικό βιογραφικό. Έχοντας τελήσει για τέσσερις δεκαετίες ανταποκριτής της Μέσης Ανατολής, Αφρικής, Λατινικής Αμερικής, Ευρώπης και των ΗΠΑ και έχοντας συνεργαστεί για εκδόσεις όπως *The Wall Street Journal*, *The New York Times* και *Financial Times*. Ο Τζέιμς ασχολήθηκε κατά κύριο λόγο με εθνικές και θρησκευτικές συγκρούσεις και κάλυψε μερικά από τα σημαντικότερα γεγονότα της πρόσφατης ιστορίας στον τομέα της Μέσης Ανατολής. Πλέον, ο Τζέιμς γράφει σε ένα ευρέως αναγνωρισμένο blog, *The Turbulent World of Middle East Soccer* και έχει επίσης εκδώσει βιβλίο με τον ομώνυμο τίτλο. Είναι συχνός ομιλητής σε διεθνές συνέδρια, διάφορα εργαστήρια και σεμινάρια, συν-διευθυντής του Ινστιτούτου Fan Culture του Πανεπιστημίου του Βίρτσμπουργκ και επίκουρος ανώτερος ερευνητικός συνεργάτης στο Ινστιτούτο Μέσης Ανατολής του Εθνικού Πανεπιστημίου της

Σιγκαπούρης. Αναμφισβήτητά, τα επιτεύγματα του Ντόρσεϊ στον τομέα της δημοσιογραφίας είναι όχι μόνο μεγάλης σημασίας, αλλά και πολλά σε αριθμό. Θα ήταν πράγματι ορθό και βέβαιο να τον αποκαλέσουμε ειδήμων σε ό,τι αφορά τέτοιου είδους ζητήματα. Ακόμη, είναι σημαντικό να επισημάνω ότι τα προαναφερθέντα δεν αποτελούν ένα ολοκληρωμένο βιογραφικό σημείωμα, αφού πολλά είναι αυτά που έχουν παραληφθεί.

Ακολουθεί μια ανάλυση των άρθρα που μεταφράστηκαν. Ειδικότερα, τα άρθρα διαπραγματεύονται θέματα της επικαιρότητας και θεωρώ ότι μέσα από τη δημοσίευσή τους, ο συγγραφέας επιδιώκει να επιτελέσει ένα σκοπό, ένα επικοινωνιακό στόχο και κάποιες συγκεκριμένες λειτουργίες. Εφόσον, λοιπόν, το ζητούμενο είναι η παραγωγή ενός επιτυχημένου μεταφράσματος, κρίνεται σημαντική η, σε πρώτο στάδιο, εύρεση των στόχων του πομπού, των λειτουργιών του κειμένου και γενικότερα η ανάλυση του πρωτοτύπου σε επιμέρους κομμάτια, και, σε επόμενο στάδιο, η ανάλογη μεταφορά από τη γλώσσα-πηγή προς τη γλώσσα-στόχος. Πρώτον, σκοπός του κειμένου φαίνεται να είναι κατά βάση η ενημέρωση. Η κειμενική λειτουργία που χρησιμοποιείται είναι η αναφορική, αφού ο πομπός επιθυμεί να πληροφορήσει τον δέκτη. Ο συντάκτης πραγματεύεται και στα τρία άρθρα ένα κοινό, με μικρές διαφοροποιήσεις, θέμα, τη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική. Εξετάζει αυτές τις χώρες, εστιάζοντας στη γεωπολιτική, οικονομία, πολιτική και κοινωνία. Επιπλέον, πιστεύω πως πρόθεσή του είναι η ενασχόληση του κοινού του, περεταίρω με αυτού του είδους ζητήματα.

Παρότι τα άρθρα συνηθώς χαρακτηρίζονται από ένα απρόσωπο ύφος, στη προκειμένη περίπτωση ο Ντόρσεϊ έχει καταφέρει να μεταδώσει τον ιδιαίτερο τρόπο έκφρασής του, κάνοντας το πρωτότυπο πιο ζωντανό και ευχάριστο κατά την ανάγνωση. Η σατυρική και ειρωνική διάθεση γίνεται εμφανής σε πολλά σημεία του κειμένου, επιτυγχάνοντας με αυτόν τον τρόπο, αφενός να εκφέρει την άποψή του και αφετέρου να μην κάνει χρήση του α' προσώπου, διατηρώντας έτσι την αποστασιοποίηση και αντικειμενικότητα, που απαιτούν τα ειδησεογραφικά άρθρα. Άλλο ένα στοιχείο, το οποίο αξίζει να προσέξουμε και αναδεικνύει για άλλη μια φορά τον ιδιαίτερο τρόπο συγγραφής του Ντόρσεϊ είναι η, σε πολλά σημεία, ποιητική λειτουργία της γλώσσας. Οι μεταφορές φαίνεται να πλαισιώνουν τα άρθρα και αυτά με τη σειρά τους να προκαλούν μια συναισθηματική έκρηξη από το μέρος του αναγνώστη. Επίσης, δεν θα έπρεπε σε καμία περίπτωση να παραληφθεί η εκτεταμένη χρήση μακροπερίοδου λόγου, η οποία αποτελεί, αν μη τι άλλο, μια ακόμη απόδειξη της άριστης γνώσης του γράφοντος όχι μόνο για το θέμα το οποίο ξετυλίγει αλλά και της γλώσσας στην οποία αρθρογραφεί. Την συνθετότητα και πολυπλοκότητα του λόγου έρχεται να συνοδεύσει και ένα άλλο στοιχείο, αυτό

της αριστοτεχνικά γρήγορης εναλλαγής της σκέψης και του αντικειμένου προς εξέταση. Το συγκεκριμένο στοιχείο θα μπορούσε να προκαλέσει σύγχυση στον αναγνώστη. Παρόλα αυτά, είναι η εναλλαγή τόσο επιδέξια που με έναν φαινομενικά μαγικό τρόπο ο συγγραφέας κατορθώνει να συνδέσει όλα αυτά τα αντικείμενα προς εξέταση σε ένα μεγαλύτερο ζήτημα και συνάγει ένα σύνολο κειμένου, το οποίο κρατά τον αναγνώστη σε μια διαρκή εγρήγορση και ενδιαφέρον για το τι θα επακολουθήσει.

Έχοντας εξετάσει πλέον τα επιμέρους εκείνα στοιχεία που περιβάλλουν το πρωτότυπο, κύριο μέλημα μου, δηλαδή του μεταφραστή, είναι η δημιουργία ενός κειμένου-στόχος, το οποίο θα αναπαριστά μια παροχή πληροφοριών που διατυπώθηκε από κάποιον άλλο στον πολιτισμό και τη γλώσσα-πηγή (Reiss και Vermeer, 1984). Επιπλέον, κρίνεται καίριας σημασίας να συμμορφώνεται το κείμενο προς δημιουργία, ήτοι το μετάφρασμα, με εκείνους τους κειμενικούς παράγοντες και αρχές που εξασφαλίζουν τη σταθερότητα ενός κειμένου ως συστήματος με την προϋπόθεση ότι τα διάφορα κειμενικά συμβάντα συνδέονται μεταξύ τους, και κάθε συμβάν ξεχωριστά είναι ικανό να προϊδεάσει τον αναγνώστη για κάποια άλλα συμβάντα που έπονται (de Beaugrande- Dessler, 1996: 48). Και λέγοντας κειμενικούς παράγοντες, εννοούμε όλους εκείνους τους παράγοντες που διαμορφώνουν το κείμενο σε μια ολότητα και όχι σε μια απλή ακολουθία προτάσεων. Συγκεφαλαιώνοντας, θα πρέπει πλέον να περάσουμε σε έναν επόμενο σχολιασμό, και αυτός θα ήταν ο τρόπος προσπέλασης των προβλημάτων που δημιουργήθηκαν κατά την επιχείρηση της σύνθεσης ενός κειμένου-στόχος, το οποίο θα βρίσκεται σε συμφωνία με τις αρχές και τους κανόνες που διέπουν ένα ορθό μετάφρασμα.

Μεταφραστικά Προβλήματα- Δυσκολίες

Επανεξετάζοντας το κείμενο-πηγή και την αντίστοιχη μετάφρασή του, κατανοούμε ότι κατά τη μεταφραστική διαδικασία υπήρχαν προβλήματα που έχρηζαν επίλυση. Είναι απόλυτα λογικό, ότι κατά την μεταφορά του κειμένου από τη μια γλώσσα στην άλλη, από τον έναν πολιτισμό στον άλλον, να δημιουργηθούν παράγοντες που δυσχεραίνουν τον ρόλο του μεταφραστή και τη μεταφραστική διαδικασία. Σε αυτή τη διαδικασία πολύ βασική κρίνεται η αιτιολόγηση των μεταφραστικών λύσεων, αφού κάθε περίπτωση είναι μοναδική και οι λύσεις που προκύπτουν δεν είναι πάντα σωστές. Πρέπει, άρα, ο μεταφραστής να αξιολογεί τις διαφορετικές λύσεις και μέσα από αυτές να επιλέξει αυτήν που αρμόζει καλύτερα στα συμφραζόμενα. Τα μεταφραστικά προβλήματα στη παρούσα πτυχιακή εργασία θα κατηγοριοποιηθούν και θα αναλυθούν παρακάτω.

Προτού ξεκινήσουμε οποιαδήποτε παράθεση των μεταφραστικών προβλημάτων χρήζει αναφορά η διαδικασία που θα ακολουθήσουμε κατά την παράθεση αυτών των προβλημάτων και άρα, η διαδικασία που ακολουθήσαμε κατά τη διάρκεια της μετάφρασης. Σύμφωνα, λοιπόν, με τη Nord και τον διαχωρισμό των προβλημάτων που αυτή εισήγαγε, ο μεταφραστής θα πρέπει να μεριμνήσει για την επίλυση των προβλημάτων ιεραρχικά και όχι αυθαίρετα. Η διαδικασία είναι η λεγόμενη top-down διαδικασία και αυτή που εφαρμόστηκε κατά τη μετάφραση και συνεπώς και κατά τον παρόν σχολιασμό.

Σε πρώτο στάδιο οφείλουμε να γνωρίζουμε το κειμενικό είδος του κειμένου-στόχος, το οποίο καθιστά μια από τις σημαντικότερες μεταβλητές που εν τέλει θα διαμορφώσει το τελικό προϊόν. Το κειμενικό είδος του πρωτοτύπου είναι το πληροφοριακό, όπως έχουμε προαναφέρει, και βασικός στόχος του μεταφράσματος που θα διαμορφώσουμε είναι να μεταδώσει το πλήρες αναφορικό ή εννοιολογικό περιεχόμενο του κειμένου-πηγή. Σε επόμενο στάδιο το ενδιαφέρον μας εστιάζει στον πολιτισμό υποδοχής και την προσαρμογή των συμβάσεων στο μετάφρασμα. Οφείλουμε, άρα, το κείμενο-στόχος να χαρακτηρίζεται οικείο από το κοινό στο οποίο απευθύνεται και να βρίσκεται σε συμφωνία με τους κανόνες και τις νόρμες της γλώσσας και του πολιτισμού υποδοχής. Στη συνέχεια επικεντρωνόμαστε στη γλώσσα. Ανιχνεύονται γλωσσικά και μη γλωσσικά προβλήματα. Τέλος, δεν μπορούμε να παραλείψουμε και τις εσωτερικές ιδιαιτερότητες, από τις οποίες μπορεί να διακατέχεται το κείμενο. Βέβαια, είναι σημαντικό να πούμε ότι όλα τα επίπεδα αλληλεξαρτώνται και διαφοροποιήσεις που ενδέχεται να γίνουν σε πραγματολογικό επίπεδο θα επηρεάσουν και όλα τα επόμενα επίπεδα. Με βάση τα προαναφερθέντα κριτήρια, κρίνεται απαραίτητη η

προσαρμογή του μεταφράσματος κατάλληλα, κάτι που συνεπάγεται αλλαγές στο υφολογικό, μορφοσυντακτικό, λεξιλογικό επίπεδο του κειμένου.

Σύμφωνα με τα παραπάνω στοιχεία, το κείμενο θα πρέπει να χαρακτηρίζεται ως οικείο και κατανοητό από τον κάθε αναγνώστη. Πως κάτι τέτοιο επιτυγχάνεται στο συγκεκριμένο πρωτότυπο; Στο συγκεκριμένο πρωτότυπο τα συχνότερα προβλήματα που έχρηζαν επίλυση ήταν αυτά που εντοπίστηκαν σε λεξιλογικό επίπεδο. Παρακάτω, λοιπόν, θα γίνει αναφορά σε αυτού του είδους τα προβλήματα. Αρχικά, είναι σημαντικό να παρατηρήσουμε εάν το κείμενο χρησιμοποιεί κάποια ειδική γλώσσα, η οποία θα έχει ορολογία και θα διέπεται από έναν συγκεκριμένο τρόπο έκφρασης. Σε περίπτωση ορολογίας κρίνεται απαραίτητη η δόμηση ενός γλωσσαρίου, το οποίο θα συμπληρώσει τη μετάφραση και θα προσδώσει εγκυρότητα στο μετάφρασμα, αφού η δόμηση του γλωσσαρίου, προϋποθέτει την αξιοποίηση παράλληλων κειμένων και λεξικών. Το εν λόγω κείμενο δεν αποτελεί κάποιου είδους ειδικό κείμενο. Η γλώσσα θεωρείται απλή και κατά τη μετάφραση δεν αντιμετώπισα κάποιο πρόβλημα, του οποίου η επίλυση ήταν αδύνατη. Παρόλα αυτά, όμως, όπως προαναφέρθηκε η αιτιολόγηση κατά την προσπέλαση των προβλημάτων κρίνεται πολύ σημαντική, αφού η δημιουργία ενός λειτουργικού κειμένου απαιτεί την λήψη αποφάσεων, οι οποίες δεν θα χαρακτηρίζονταν ως διαισθητικές, αλλά θα μπορούσαν να αιτιολογηθούν διυποκειμενικά. Μια πρώτη παρατήρηση που μπορεί να γίνει είναι η έλλειψη μεταφράσεων στην ελληνική για διάφορες οργανώσεις, τμήματα πανεπιστημίων, λιγότερο δημοφιλή και γνωστά. Οι μεταφράσεις πολλές φορές που έχω επιλέξει είτε βρέθηκαν σε κάποιο παράλληλο κείμενο, είτε η μετάφραση αποτελεί δική μου σύνθεση. Μια γενική παρατήρηση που αξίζει να σημειωθεί όσον αφορά το σύνολο του κειμένου είναι η απόδοση των περισσότερων ονομάτων, πανεπιστημίων, χωρών, πόλεων κ.λπ. στα ελληνικά. Μερικά παραδείγματα: «National Organization For Civil Registration», δεν κατάφερα να βρω κάποια συγκεκριμένη απόδοση για τον συγκεκριμένο οργανισμό στο Ιράν. Στο ελληνικό κείμενο ο όρος αποδόθηκε ως «Εθνικός Οργανισμός Καταχώρησης Πολιτών» και αποτελεί σύνθεση, η οποία προήλθε μετά από αναζήτηση σε παράλληλα κείμενα και λεξικά. Μια αρχική σκέψη ήταν η χρήση του όρου «Ληξιαρχική Υπηρεσία», ύστερα από αναζήτηση, όμως, κατέληξα στο ότι το ελληνικό κοινό, όταν αναφερόμαστε σε ληξιαρχείο εννοούμε υπηρεσίες του κράτους σχετικές με γεννήσεις, θανάτους, γάμους και τα αντίστοιχα πιστοποιητικά που εκδίδονται. Ένα δεύτερο παράδειγμα θα ήταν: «Nanyang Technological University's S. Rajaratnam School of International Studies», του οποίου η μετάφραση είναι «Σχολής Διεθνών Σπουδών Σ. Ρατζαρατνάμ του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Νανιάνγκ». Η απόδοση έχει προκύψει μετά από αναζήτηση στο διαδίκτυο. Μια τρίτη περίπτωση σε αυτή τη

κατηγορία θα λέγαμε ότι είναι και η «Kataeb Hezbollah». Όπως φαίνεται και από τη μετάφραση επέλεξα να διατηρήσω τον αρχικό όρο που εμφανίστηκε στο κείμενο-πηγή. Η επιλογή αυτή αιτιολογείται μέσα από την αναζήτηση μου σε παράλληλα κείμενα στα οποία επικρατούσε η χρήση του αρχικού όρου στο πρωτότυπο σε σύγκριση με αυτό του ελληνικού, το οποίο ήταν « Ταξιαρχίες Χεζμπολάχ». Θεωρώ ότι ο όρος « Kataeb Hezbollah» σημαίνει κάτι στο κοινό, στο οποίο απευθύνεται το κείμενο, εξ 'ου και η απόφασή μου να διατηρήσω τον όρο, χωρίς κάποια αλλαγή ή προσθήκη. Υπάρχουν, επίσης, περιπτώσεις μεταγραφής κυρίως για ονόματα, των οποίων την ελληνική μετάφραση δεν μπορούσα να βρω με επιτυχία στο διαδίκτυο. Σε αυτό το σημείο κρίνεται σημαντική η μεταγραφή, εφόσον έχω σπείσει σε μια ελληνική απόδοση για τα ονόματα που εμφανίστηκαν στα τρία άρθρα. Είναι, άρα, καίριας σημασίας να μπορέσω να κρατήσω μια σχετική ομοιομορφία στο κείμενο-στόχος. Λόγου χάρη, « Abu Mahdi al-Muhandis», η εύρεση του ονόματος στα ελληνικά ήταν αδύνατη και οδηγήθηκα στην εξής μεταγραφή: «Αμπού Μαντί Αλ-Μουχάντις». Τέλος, ονόματα εκδοτικών οίκων, περιοδικών, μια στρατιωτική επιχείρηση, την οποία αναφέρει το κείμενο, εφαρμογών δικτύωσης κ.ο.κ., έχουν διατηρήσει την αρχική τους μορφή κατά την μεταφορά τους από τη μια γλώσσα στην άλλη. Ειδικότερα, η διαδικτυακή εφημερίδα «Inside Arabia», « The Washington Post», οι εφαρμογές «Soundcloud, Itunes, Spotify, Stitcher, TuneIn, Spreaker, Pocket Casts, Tumblr, Podbean, Audible, Patreon και Castbox» και η στρατιωτική επιχείρηση «Harsh Revenge» έχουν παραμείνει απαράλλακτες στο κείμενο-στόχος. Ο λόγος για τον οποίο τα συγκεκριμένα λεξήματα παρέμειναν απαράλλακτα στο κείμενο-στόχος βρίσκεται στο γεγονός ότι αποτελούν ξένες ονομασίες και κάποιες από αυτές είναι ευρέως αποδεκτές και χρησιμοποιούνται αποκλειστικά στην αγγλική γλώσσα.

Άλλο ένα στοιχείο το οποίο δυσκόλεψε τη μεταφραστική διαδικασία ήταν αυτό της συχνής χρήσης μεταφορικού λόγου. Καθ' όλη την έκταση του πρωτοτύπου ο συγγραφέας φαίνεται να έχει ασπαστεί τη ποιητική λειτουργία της γλώσσας. Γίνεται ξεκάθαρο μέσα από τα τρία άρθρα πως πρόκειται για το προσωπικό συγγραφικό στυλ του πομπού, με το οποίο καταφέρνει να μεταδώσει ένα γλαφυρό ύφος, το οποίο με τη σειρά του αγκαλιάζει το κείμενο με μια συναισθηματική φόρτιση και προσφέρει, κατά τη γνώμη μου, έναν ευχάριστο τόνο και μια νότα ζωντάνιας. Φυσικά, η πολυσημία του κειμένου δεν μπορεί να συγκριθεί με κάποιο λογοτεχνικό κείμενο, στο οποίο οι συνυποδηλώσεις έχουν κυρίαρχο ρόλο. Παρόλα αυτά, μέσα στο πλαίσιο της ειδησιογραφίας που τα άρθρα συνήθως φαίνονται στείρα και τα διακρίνει η λογική και η μεστότητα, ο κύριος Ντόρσεϊ δείχνει να εκτιμάει ιδιαίτερα την αισθητική απόλαυση των λέξεων και να τη μεταφέρει στο προϊόν με δεξιοτεχνία. Βέβαια, είναι σωστό να

αναφέρουμε ότι το συγκεκριμένο, βάσει του θεωρητικού πλαισίου, αποτελεί μάλλον δυσκολία και όχι τόσο μεταφραστικό πρόβλημα. Αφού, ένας καταρτισμένος μεταφραστής με άριστη γνώση τόσο της γλώσσας πηγής αλλά και της γλώσσας στόχου θα μπορούσε εύκολα να ανιχνεύσει το εμπόδιο και έπειτα να το προσπελάσει με επιτυχία. Κάποιες περιπτώσεις μεταφορικού λόγου που διακρίνονται μέσα στο αγγλικό κείμενο είναι: «blur the lines», «laying bare», «resembles peeling an onion», «may be a pie in the sky», «tit- for- tat on Iraqi gameboard». Η απόδοση των παραπάνω φυσικά και δεν θα μπορούσε να αποτελέσει μια κατά λέξη μετάφραση, διότι κάτι τέτοιο θα καθιστούσε το μετάφρασμα μη λειτουργικό και μη προσαρμοσμένο στον πολιτισμό στόχο. Ειδικότερα, οι προαναφερθέντες μεταφορές μεταφράστηκαν ως εξής: «θολώνει τις γραμμές», «καθώς ολοένα και ξετυλίγονται», «η κατάσταση φαίνεται να μην έχει τέλος», «όνειρο θερινής νυκτός», «παιχνίδι αντεκδίκησης, το οποίο φαίνεται να λαμβάνει χώρα στο Ιράν.» Στον αντίποδα, μπορούμε να διακρίνουμε διάφορες περιπτώσεις συνυποδήλωσης, στις οποίες υπήρχε το αντίστοιχο ισοδύναμο στα ελληνικά χρησιμοποιώντας τα ίδια λεξήματα. Μερικά τέτοια παραδείγματα είναι: «fighting evil», «Iran plays chess, US plays backgammon», «the tip of the iceberg». Στο κείμενο στόχος η απόδοση εμφανίζεται ως εξής: «καταπολέμηση του κακού», «Το Ιράν παίζει σκάκι, οι ΗΠΑ παίζουν τάβλι», «κορυφή του παγόβουνου».

Άλλο ένα σημείο το οποίο με δυσκόλεψε και το οποίο εντάσσεται σε ένα παρόμοιο πλαίσιο με το παραπάνω σχήμα λόγου αποτελεί η προτελευταία παράγραφος του πρώτου άρθρου του Τζιμς Ντόρσεϊ.

«Το Ιράν διατηρεί κεκτημένο δικαίωμα στη στρατηγική κλιμάκωση. Μπορεί να ελπίζει ότι η τρέχουσα κρίση αποτελεί το ταρακούνημα που θα σπάσει το αδιέξοδο, όμως θα προσπαθήσει να σπρώξει ξανά τα πράγματα στο χείλος του γκρεμού αν κάτι αποδειχθεί απογοητευτικό.»

Το σχήμα λόγου που χρησιμοποιείται στο συγκεκριμένο σημείο είναι αυτό της παρομοίωσης. Ειδικότερα, παρομοιάζει την «τρέχουσα κρίση» με «το ταρακούνημα που θα σπάσει το αδιέξοδο». Η μετάφραση δεν αποτελεί κάποια κατά λέξη μετάφραση, αφού στο πρωτότυπο η κρίση παρομοιάζεται με «monkey wrench», δηλαδή ένα «γαλλικό κλειδί», το οποίο θα σπάσει «το αδιέξοδο». Μετά από αναζήτηση στο διαδίκτυο και ύστερα από σύσκεψη με φυσικό ομιλητή της αγγλικής γλώσσας κατέληξα στο ότι το συγκεκριμένο αποτελεί έκφραση. Επέλεξα να αποδώσω το σημασιολογικό πλαίσιο του «monkey wrench» περιφραστικά όπως αναγράφεται πιο πάνω.

Συμπερασματικά, το κείμενο-πηγή δεν διέθετε κάποιο πρόβλημα, του οποίου οι επίλυση χαρακτηρίζονταν ως αδύνατη. Γενικά, ως προς τα προβλήματα και τις δυσκολίες με τις οποίες ήρθα αντιμέτωπη, σημαντική κρίνεται η παρατήρηση, πως όλα τα εμπόδια επιλυθήκαν επιτυχώς με μια εκτενέστερη αναζήτηση στα μεταφραστικά εργαλεία που είχα πρόσβαση. Τα βοηθήματα, στα οποία ανέτρεξα αποδείχθηκαν εξαιρετικής σημασίας και συνέβαλλαν σε ένα καλύτερο αποτέλεσμα. Φυσικά, βασικός μου στόχος κατά τη μεταφραστική διαδικασία ήταν η δημιουργία ενός προϊόντος, το οποίο θα είναι λειτουργικού, θα επιτελεί με επιτυχία τους στόχους τους οποίους θέλει να επιτύχει, θα εναρμονίζεται με τα πολιτισμικά και κοινωνικά στοιχεία της γλώσσας-στόχου και τέλος θα έχει κάποιο νόημα για το κοινό υποδοχής.

Βιβλιογραφία

Nord, C. (2014). *Η Μετάφραση ως στοχευμένη δραστηριότητα: ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΙΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ*. Αθήνα: ΔΙΑΥΛΟΣ.

Γραμμενίδης Σ. & Δημητρουλία Τ. & Κουρδής Ε. & Λουπάκη Ε. & Φλώρος Γ. (2015). *Διεπιστημονικές Προσεγγίσεις της Μετάφρασης*. Αθήνα: Ελληνικά Ακαδημαϊκά Ηλεκτρονικά Συγγράμματα και Βοηθήματα.

Πολίτης Μ. (2012). *Ζητήματα γνωσιακής προσέγγισης της διδακτικής της μετάφρασης*. Αθήνα: Ανατολικός

Veronis J. (2001). *Η μηχανική μετάφραση και η ελληνική γλώσσα*. Αθήνα: Ινστιτούτο Επεξεργασίας του Λόγου και Εκδόσεις Καστανιώτη.

Διαδικτυακοί Τόποι

Κλούρα Ε. (2016, 13 Οκτωβρίου). *Ο Βαθμός Μεταφραστικής Δυσκολίας*. Ανακτήθηκε 10 Μαΐου, 2021, από <https://blog.peempip.gr/translation-difficulty-level/>

Magaliou L. (2018, 21 Νοεμβρίου). 1. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ / ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΗ-ΚΥΡΙΟΛΕΚΤΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ / ΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΝΥΠΟΔΗΛΩΣΗ – 2. Οι λειτουργίες της γλώσσας και η στίξη στην είδηση. *ΜΕ ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ*. Ανακτήθηκε 10 Μαΐου, 2021, από <https://lambrinim.wordpress.com/2018/11/21/1-%CE%BB%CE%B5%CE%B9%CF%84%CE%BF%CF%85%CF%81%CE%B3%CE%B9%CE%B5%CF%83-%CF%84%CE%B7%CF%83-%CE%B3%CE%BB%CF%89%CF%83%CF%83%CE%B1%CF%83-%CE%BC%CE%B5%CF%84%CE%B1%CF%86%CE%BF%CF%81%CE%B9%CE%BA%CE%B7/>

Seel O. *Αντιπαραβολικές πρωτοτυπολογίες κειμένων: Ένα λειτουργικό μεθοδολογικό εργαλείο και η χρησιμότητά του για τη διδακτική της μετάφρασης*. Ανακτήθηκε 12 Απριλίου, 2021, από http://echo.frl.auth.gr/5th_trad_congress/proceedings/Seel_Olaf_Immanuel.pdf

James M. Dorsey. Nanyang Technological University's S. Rajaratnam School of International Studies. Ανακτήθηκε 8 Απριλίου, 2021, από <https://www.rsis.edu.sg/profile/james-m-dorsey/>

Ντίνας Κ. *Κριτήρια Κειμενικότητας*. Ανακτήθηκε 8 Απριλίου, 2021, από <file:///C:/Users/ilia1/Downloads/4.4%20%CE%9A%CF%81%CE%B9%CF%84%CE%B7%CC%81%CF%81%CE%B9%CE%B1%20%CE%BA%CE%B5%CE%B9%CE%BC%CE%B5%CE%BD%CE%B9%CE%BA%CE%BF%CC%81%CF%84%CE%B7%CF%84%CE%B1%CF%82%20%CE%A0%CE%91%CE%A1%CE%9F%CE%A5%CE%A3%CE%99%CE%91%CE%A3%CE%97.pdf>

Παρίσης Ι. (2015, 9 Οκτωβρίου). «Όποιος ελέγχει τη Συρία θα μπορούσε να ελέγχει τη Μέση Ανατολή». Ανακτήθηκε 8 Απριλίου, 2021, από <https://parisis.wordpress.com/2015/10/19/%CF%8C%CF%80%CE%BF%CE%B9%CE%BF%CF%82-%CE%B5%CE%BB%CE%AD%CE%B3%CF%87%CE%B5%CE%B9-%CF%84%CE%B7-%CF%83%CF%85%CF%81%CE%AF%CE%B1-%CE%B8%CE%B1-%CE%BC%CF%80%CE%BF%CF%81%CE%BF%CF%8D%CF%83%CE%B5-%CE%BD/>

Το ISIS και το Γαλλικό ποδόσφαιρο. (2015, 16 Νοεμβρίου). Ανακτήθηκε από <https://sportdog.gr/sports/podosfairo/article/305465/to-isis-kai-to-galliko-podosfairo>

Κυρανούδη Δ. (2021, 2 Ιανουαρίου) Τι σχέση έχουν η Κίνα, οι Ουιγούροι και η Τουρκία;. DW. Ανακτήθηκε από <https://www.dw.com/el/%CF%84%CE%B9-%CF%83%CF%87%CE%AD%CF%83%CE%B7-%CE%AD%CF%87%CE%BF%CF%85%CE%BD-%CE%B7-%CE%BA%CE%AF%CE%BD%CE%B1-%CE%BF%CE%B9-%CE%BF%CF%85%CE%B9%CE%B3%CE%BF%CF%8D%CF%81%CE%BF%CE%B9-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%B7-%CF%84%CE%BF%CF%85%CF%81%CE%BA%CE%AF%CE%B1/a-56112617>

Σε «τροχιά» αποκατάστασης των σχέσεων με Ισραήλ και η Σαουδική Αραβία. (2020, 23 Σεπτεμβρίου). *Liberal Ελεύθερη Ενημέρωση*. Ανακτήθηκε από <https://www.liberal.gr/world/se-trochia-apokatastasis-ton-scheseon-me-israil-kai-i-saoudiki-arabia/324980>

Παπαδημητρίου Γ. (2020, 19 Ιανουαρίου). Μουσουλμάνοι τιμούν τους νεκρούς του Άουσβιτς. DW. Ανακτήθηκε από <https://www.dw.com/el/%CE%BC%CE%BF%CF%85%CF%83%CE%BF%CF%85%CE%B%CE%BC%CE%AC%CE%BD%CE%BF%CE%B9-%CF%84%CE%B9%CE%BC%CE%BF%CF%8D%CE%BD-%CF%84%CE%BF%CF%85%CF%82-%>

[%CE%BD%CE%B5%CE%BA%CF%81%CE%BF%CF%8D%CF%82-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%AC%CE%BF%CF%85%CF%83%CE%B2%CE%B9%CF%84%CF%82/a-52058106](#)

Ιράν: Ο ανώτατος πνευματικός ηγέτης θα απονείμει χάρη σε 10.000 φυλακισμένους. (2020, 19 Μαρτίου). ΣΚΑΪ. Ανακτήθηκε από <https://www.skai.gr/news/world/iran-o-anotatos-pneumatikos-igetis-tha-aponeimei-xari-se-10000-fylakismenous>

Αλί Χαμενεΐ: Χαστούκι στο πρόσωπο των ΗΠΑ οι πυραυλικές επιθέσεις. (2020, 8 Ιανουαρίου). News 24 7. Ανακτήθηκε από <https://www.news247.gr/kosmos/ali-chamenei-chastoyki-amerikanoy-pyaylikes-epitheseis.7560181.html>

Hussein R. & Jedinia M. & Lipin M. (2019, 31 Δεκεμβρίου). Iran's Iraqi Militia Proxy Kataeb Hezbollah Explained. VOA News. Ανακτήθηκε από <https://www.voanews.com/extremism-watch/irans-iraqi-militia-proxy-kataeb-hezbollah-explained>

James M. Dorsey. *The Globalist*. Ανακτήθηκε από <https://www.theglobalist.com/contributors/james-m-dorsey/>